

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 103:

Forslag til folketingsbeslutning om nedbringelse af sagsbehandlingstiden i Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser.

Af Morten Bødskov (S) m.fl.
(Fremsat 28/2 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra Socialdemokraterne går ud på at pålægge regeringen at tage initiativer, som sikrer, at sagsbehandlingstiden i erstatningsnævnet pr. 1. januar 2004 er nedbragt til under 2 måneder.

Jeg vil gerne starte med at takke forslagsstillerne for denne her mulighed, vi har her i dag i Folketingssalen for at drøfte erstatningsnævnets virksomhed, og jeg tror, vi alle kan være enige om, at det ikke er acceptabelt, når der før i tiden er gået op til 7 måneder, fra en ansøgning om erstatning blev afleveret i nævnet, og til nævnet begyndte at behandle sagen. Derfor vil jeg også gerne slå fast med det samme, at regeringen er helt enig i forslagsstillernes udgangspunkt, nemlig at sagsbehandlingstiden i erstatningsnævnet skal nedbringes.

I begrundelsen for beslutningsforslaget nævner forslagsstillerne, at der ikke er overensstemmelse mellem det, regeringen siger, nemlig at sagsbehandlingstiderne skal ned, og det regeringen gør. Uoverensstemmelsen opstår efter forslagsstillernes opfattelse, fordi regeringen gennemfører en mindre reduktion af bevillingerne til erstatningsnævnet, og forslagsstillerne ønsker

derfor, at »...hjælpe regeringen til harmoni mellem retorik og politik.«

Selv om jeg selvfølgelig takker mange gange for den venlige omtanke for regeringens ve og vel, er jeg nu alligevel nødt til at melde hus forbi. Sagen er nemlig den, at der er fuld overensstemmelse mellem vores ord og vores handlinger. Realiteten er, at nævnets nuværende sagspukkel blev opbygget for nogle år siden, faktisk mens forslagsstillerne havde regeringsmagten.

Liggetiden, dvs. den tid, der går, fra en sag modtages i nævnets sekretariat, til sagsbehandling påbegyndes, steg nemlig fra ca. 2 måneder ved udgangen af 1995 til 6 måneder ved udgangen af 2001. I samme periode steg bevillingerne, men det gav sig altså ikke udslag i lavere sagsbehandlingstid. Sådan var situationen ved regeringsskiftet.

Den stigende sagsbehandlingstid fortsatte frem til forsommeren 2002, hvor der gik hele 7 måneder, fra nævnet modtog en sag, til man gik i gang med at behandle den. Det er naturligvis alt, alt for lang tid og helt uacceptabelt for voldsopfrene. Derfor har nævnet også iværksat en række målrettede initiativer, der har reduceret liggetiden, således at den nu udgør ca. 5 måneder. Det er første gang i perioden fra 1995, at der har været et sådant fald. Før var det sådan, at sagerne år efter år lå i længere og længere tid, før de blev behandlet, men det mønster er altså brudt nu. Der ligger færre sager og venter på at blive behandlet nu, end der gjorde, da regeringen kom til, og jeg kan derfor med sindsro sige, at der er fuld overensstemmelse mellem det, regeringen siger, og det, regeringen gør.

Jeg er som nævnt glad for den opbakning til erstatningsnævnets arbejde, som forslaget er udtryk for, og jeg har ikke noget ønske om at pege fingre ad det. Men jeg synes egentlig, det ville klæde forslagsstillerne at kvittere for den indsats, der er blevet gjort for at høvle ned på bunken af gamle sager, i stedet for at fremstille det som et problem, der er opstået på grund af regeringens besparelser, for det stiller tingene helt på hovedet. Tallene taler for sig selv.

Når det så er sagt, vil jeg også sige, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at der skal ske en yderligere reduktion af nævnets sagsbehandlingstid. Det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende, selv om det er en fremgang, at der stadig går nu 5 måneder, fra en sag modtages i nævnet, og til sagsbehandlingen påbegyndes.

Der, hvor vandene skiller, er, når det kommer til valget af det middel, der skal bruges til at nå

målet om lavere sagsbehandlingstid. Som jeg forstår bemærkningerne til beslutningsforslaget, lægger forslagsstillerne op til, at regeringen skal løse problemet ved at give nævnet flere penge. Det er imidlertid ikke regeringens politik. Erfaringerne i denne sag viser jo netop, at flere penge ikke altid er lig med lavere sagsbehandlingstid. Det, der er brug for, er ikke penge, men en målrettet indsats med ledelsesmæssigt fokus på ændrede arbejds gange og effektiviseringer.

Kl. 19.00

Med disse midler er det i løbet af det sidste trekvarte år lykkedes at reducere sagsbehandlingstiden fra ca. 7 måneder til ca. 5 måneder, på trods af at nævnet ligesom andre råd og nævn har fået sin bevilling reduceret. Det er det langsigtede arbejde, der videreføres, og erstatningsnævnet og Justitsministeriet har derfor i fællesskab udarbejdet en handlingsplan for 2003 for reduktion af nævnets sagsbehandlingstid.

Handlingsplanen indebærer bl.a. en ændring og justering af nævnets arbejdsprocesser, udvikling af nævnets personalepolitik og en øget grad af kompetenceudvikling. Hvis ikke sagsmængden ændrer sig markant, regner vi med, at handlingsplanen vil betyde, at sagsbehandlingstiden ultimo 2003 vil være nedbragt til ca. 4 måneder. I så fald vil det altså være lykkedes at reducere liggetiden fra ca. 7 til 4 måneder på halvandet år. Det vil i parentes bemærket være 2 måneder mindre, end da vi overtog regeringsmagten.

Det er en ambitiøs, men realistisk målsætning at opstille for 2003, og arbejdet med at reducere sagsbehandlingstiden vil naturligvis fortsætte i de kommende år. Forslagsstillerne lægger op til, at sagsbehandlingstiden allerede i år skal reduceres til under 2 måneder. På længere sigt er jeg enig i, at vi skal nå så langt ned som overhovedet muligt, men et mål som allerede i år er at få afviklet hele den sagspukkel, som er opbygget siden 1995, er altså at gå for vidt.

Selv om regeringen således er enig i det langsigtede mål, kan regeringen derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Man kan vist roligt sige, at vi igen her har været vidne til det, jeg vil døbe en klassisk Espersen, nemlig at når man er i defensiven, som justitsministeren er her, så giver man alle andre skylden for sin manglende handling på det her område.

Når justitsministeren taler om sammenhæng mellem retorik og politik, så kunne justitsmini-

steren jo læse i den årsberetning, som er kommet fra erstatningsnævnet, og som jeg læser op af, hvoraf det fremgår, at det øgede sagsantal, den nye og mere komplicerede lovgivning på området samt de udmeldte besparelser vil indebære, at nævnet kommer til at yde en ringere service over for ofre for forbrydelser, og dette vil naturligvis også vise sig ved en stigning i sagsbehandlingstiden.

Så at stå heroppe og påstå, at der er ganske fin sammenhæng mellem regeringens retorik og politik, er simpelt hen forkert, og derfor er regeringens besparelser et ganske stort problem for det her nævn.

Jeg vil meget gerne høre justitsministerens kommentar til det, jeg her har læst op, altså at det øgede sagsantal, besparelserne og den nye og mere komplicerede lovgivning rent faktisk giver længere sagsbehandlingstid for det her nævn.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Til hr. Morten Bødskovs indledende kommentar må jeg sige, at det da heldigvis er en nyskabelse hos Socialdemokratiet, at man bruger den slags perfide angreb i en debat, der handler om noget helt andet.

Til det andet må jeg sige, at tallene taler fuldstændig for sig selv. Naturligvis er det sådan, at når man er udsat for rationaliseringskrav, krav om, at man skal forsøge at finde effektiviseringer i systemet, så er der jo altid lidt en frygt for, om man nu kan overkomme det arbejde, man har, selv om man skal gøre tingene mere effektivt.

Men det har altså vist sig at være en god historie. Jeg kan med rank ryg stå her og sige, at tingene går i den rigtige retning. Jeg kan med rank ryg sige, at det arbejde, der er blevet gjort i fællesskab, hvor naturligvis først og fremmest de berørte medarbejdere i Justitsministeriet har medvirket og medvirker aktivt til, at vi kan forbedre arbejdsprocessen yderligere, har givet resultat på trods af mere kompliceret lovgivning. På trods af alle de faktorer, der spiller ind, er sagsbehandlingstiden på vej ned. Den bliver reduceret yderligere, og den er i dag i en bedre situation, end den var den dag, jeg overtog ansvaret for Justitsministeriets område.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er helt klart, at vi selvfølgelig også fra Socialdemokratiets side anerkender, at der bliver

gjort en stor indsats. Det her forslag, og i øvrigt også SF's beslutningsforslag, er jo sådan set bare en hånds-rækning fra, kunne jeg forestille mig, et ret stort flertal i Folketinget, hvis justitsministerens regeringspartier vil være med, til, at det kan gå endnu bedre. Sandheden er jo, at det koster ganske få millioner kroner, hvis vi skal have denne her sagspu-kkel væk, og hvis vi skal ned på en nogenlunde anstændig sagsbehandlings-tid.

Kl. 19.05

Problemet er jo bare, at når justitsministeren taler om sammenhæng mellem retorik og politik, så har det jo også været fremme i denne her debat om det her erstatningsnævn, at nævnet skulle flytte til nye lokaler, og det vil rent faktisk betyde, at det får flere penge at gøre godt med. Det nævner justitsministeren så ikke i sin tale. Det tager jeg som indtægt for, at de udtalelser, som justitsministeren tidligere er kommet med i den retning, faktisk ikke er korrekte.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):
Hr. Karsten Nonbo som ordfører.

Karsten Nonbo (V):

Efter at jeg havde hørt justitsministerens ud-mærkede tale, og jeg så markeringen fra hr. Morten Bødskov, tænkte jeg, at nu får vi nok også en kortere sagsbehandlingstid på det her beslutningsforslag, for nu går han nok op og trækker det, nu har han nok forstået, hvad det virkelig drejer sig om, men det gjorde han des-værré ikke.

Det, der er sket, er jo ganske enkelt, at sagsbe-handlingstiden voksede under den tidligere re-gering, men nu er den nedbragt, og hvis det fort-sætter i en lineær kurve, så vil den i år 2004 være nede på et par måneder. Det her er et klassisk eksempel på, at alting ikke kan løses ved at blive pakket ind i penge. Man kunne måske endda gå så vidt som til at sige – det har jeg ikke belæg for, men der er noget, der tyder på det – at hvis man har foretaget effektiviseringer, hvis man har re-duceret med et par mand, så har man tilsyneladende reduceret med dem, der gik og forstyrrede de andre, der lavede noget.

Det ligger fast, at sagsbehandlingstiden er bragt ned, det ligger fast, at alting ikke løses ved at blive pakket ind i penge, så vi kan i Venstre ikke støtte det her beslutningsforslag, og det skal jeg hilse og sige at det kan Det Konservative

Folkepartis ordfører, hr. Helge Adam Møller, heller ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er påstand mod påstand, det indrømmer jeg gerne, men jeg henholder mig til det, der står i erstatningsnævnets årsberetning fra 2001, og der står, og jeg citerer igen:

»Det øgede sagsantal, den nye og mere kom-plexerede lovgivning på området samt de ud-meldte besparelser vil indebære, at nævnet kommer til at yde en ringere service over for ofre for forbrydelser, og dette vil navnlig vise sig ved en stigning i sagsbehandlingstiden.«

Så siger nævnet også: »Det er nævnets håb, at nævnet i stedet for besparelser og reduktioner kan få tilført yderligere økonomiske og persona-lemæssige ressourcer, således at denne situation kan undgås.«

Det er klart, at det siger nævnet altid, kan man sige, men pointen er bare, at det står i skæ-rende kontrast til de forhåbninger, man har fra regeringens side om, at sagsbehandlingstiden vil fortsætte med at blive kortere.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Ja, må jeg sige til hr. Morten Bødskov, det sagde man i år 2001 om det kommende år, altså om år 2002. Nu spørger vi i år 2003: Hvad var historien så for år 2002? Den var ikke den koncert, som blev givet i år 2001, hvor man var vant til fra den tidligere regering, at man kunne pakke alting ind i penge, så blev det løst.

Nu har historien vist, at den forudsigelse ikke holdt stik. Vi står med facit nu, og vi kan jo ikke bruge de forudsigelser, man havde dengang om, hvor skidt det ville gå. Nu har vi facitlisten, og den viste, at det ikke gik sådan, fordi der blev foretaget effektiviseringer, og det viste sig på trods af besparelser, og at der også skulle laves noget mere. Det er deri, forskellen ligger.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Pointen er stadig væk, at sagsantallet stiger, og at pengene bliver færre. Det kan man se i bud-getoverslagstallene. Det er det, der er pointen. Det er fuldstændig ligegyldigt, om det er 2001, kombinationen er den samme. Sagsbehandlingstiden vil med garanti stige som konsekvens af den meget dårlige kombination.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Når der går flere sager ud, når der bliver behandlet flere sager, end der kommer ind, så falder mængden. Det er historien. Det, hr. Bødskov kommer med, er budgetterne. Budgetterne laver man før regnskabet. Hvis man lavede dem bagefter, behøvede man jo ikke at lave dem. Regnskabet viser, om budgetterne holdt, og om forudsigelserne holdt, og det har de ikke gjort i det her tilfælde, så det kan ikke nytte noget at blive ved med at snakke om budgetterne i år 2001. Nu kan vi snakke om regnskabet, når året er gået.

Kl. 19.10

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så går vi tilbage til ordførerrækken.

Søren Krarup (DF):

I forbindelse med det forrige beslutningsforslag var vi så uelskværdige at antyde, at det lignede et paradeforslag. Selv om man som bekendt skal bestræbe sig på at være høflig og elskværdig, så kan vi dog ikke ganske afvise fornemmelsen af, at det samme forhold gør sig gældende vedrørende dette beslutningsforslag.

Det er ikke, fordi vi er uenige med forslagsstillerne, når de er bekymrede over den alt for lange sagsbehandlingstid ved erstatningsnævnet, der er tale om, ikke, fordi vi ikke deler deres ønske om at få behandlingstiden bragt afgørende ned, men fordi forslaget mest synes os at udspringe af en trang til at bringe regeringen i forlegenhed.

Forslagsstillerne er så uforsigtige at udstille denne trang offentligt. Som ministeren allerede har bemærket, hedder det jo i bemærkningerne til forslaget, at formålet med dette beslutningsforslag er at pålægge regeringen at nedbringe sagsbehandlingstiden og derved hjælpe regeringen til harmoni imellem retorik og politik. Mon ikke også formålet med dette beslutningsforslag skulle være at fremdrage en sådan forskel på retorik og politik, mon ikke formålet altså er yderst politisk.

Som sagt er det vanskeligt at værgе sig imod en sådan mistanke, og mistanken styrkes jo yderligere af offentliggørelsen af den debat, der den 28. januar fandt sted mellem statsministeren og hr. Frank Jensen om dette emne.

Det forekommer mig også her at være uforsigtigt af forslagsstillerne at udstille dette så tydeligt, for den arme statsminister forsikrer jo igen og igen om sin enighed med hr. Frank Jen-

sen. Han er blot ikke i stand til at udstede løfter om en så strikt afhjælpning, som hr. Frank Jensen forlanger, men han er, som det kan ses, dog fuld af god vilje og lover at gøre sit bedste for at få forholdet afhjulpet.

Bør vi ikke slå os til tåls hermed, idet vi holder et vågent øje med, om der også sker noget på området? Der er nu gået godt 2 måneder siden den debat, hvor statsministeren afgav sit løfte, og vi kan jo i dag spørge justitsministeren, om hun vil være af samme mening som statsministeren og arbejde på at nedbringe sagsbehandlingstiden.

På 2 måneder kan man ikke forlange mirakler, men man kan være blevet rodfæstet i beslutningen og have gjort begyndelsen til at få sagsbehandlingstiden nedbragt. Derimod kan man ikke kræve en sagspukkel afskaffet fuldstændigt og med ét, og man kan anstændigvis ikke hænge regeringen op på et krav om at få sagsbehandlingstiden bragt ned til under 2 måneder pr. 1. januar 2004.

Dette minder om propaganda, og det bringer jo endnu en gang følgende elegante sætning i erindring:

»Formålet med dette beslutningsforslag er at pålægge regeringen at nedbringe sagsbehandlingstiden og derved hjælpe regeringen til harmoni mellem retorik og politik.«

Lad regeringen tage fat på sagen. Lad os bede ministeren om at arbejde på at få sagsbehandlingstiden nedbragt, men lad os ikke spille med i dette rent politiske spil om at skaffe Socialdemokratiet en glorie og regeringen en tornekrans. Vi spiller ikke med.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Vi er da i Socialdemokratiet glade for, at vi efterhånden har bidraget med en legendarisk sætning, men det skal nu ikke afholde mig fra også at forsøge at koble den til Dansk Folkeparti for at hjælpe til en bedre sammenhæng mellem retorik og politik.

Jeg vil prøve at se, om det kan lade sig gøre med en enkelt lille test, nemlig for en gang skyld her i Folketingssalen at fastholde Dansk Folkeparti på konsekvenserne af udtalelser, som er fremkommet. Hr. Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti har på et tidspunkt, den 28. januar, sagt i Information under overskriften »Penge til Voldsofre«, der omhandler det her erstatningsnævn. Dansk Folkeparti, regeringens støtteparti,

føler sig ført bag lyset af justitsminister Lene Espersen, og så siger hr. Peter Skaarup:

»Regeringen må begrunde, hvorfor der nu pludselig er tale om en besparelse. Det er helt i strid med regeringens egne signaler og slet ikke det, vi blev lovet på finansloven. Derfor må justitsministeren nu i gang med at finde ekstra penge.«

Det har Dansk Folkepartis næstformand, hr. Peter Skaarup, udtalt om denne her sag.

Jeg anerkender hr. Søren Krarups meget veludviklede retoriske sans, men det kunne være rart, at der for en gangs skyld var sammenhæng mellem det, han siger, og så det, han stemmer her i Folketingssalen.

Kl. 19.15

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg havde nu egentlig ikke bedt om ordet, for jeg vidste ikke rigtig, om jeg ville tage det.

Dette med den retoriske sans vil jeg ikke gå for højt op i, men må jeg ikke sige, at hr. Peter Skaarups udtalelser vil jeg faktisk lade ham selv om at forklare. Jeg tvivler ikke på, at Dansk Folkepartis medlemmer igennem årene har sagt mange ting, som man kan bringe ind i debatten, men det er lidt vanskeligt for mig i hvert fald at tage stilling til de forudsætninger, hr. Peter Skaarup har udtalt det under.

Det er jo ofte sådan, at det er forudsætningerne, der bestemmer indholdet af, hvad der siges, og da jeg ikke kender den debat, det blev sagt i, må jeg desværre sige til hr. Morten Bødskov, at det er vanskeligt for mig at svare.

Retorik er jo altså at tale mange ord om noget, der ikke har indhold, og da jeg ikke kender indholdet, så afstår jeg fra det retoriske.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det undrer mig bare, for signalet fra hr. Peter Skaarup er sådan set ganske klart. Han er blevet spurgt af en journalist, hvad han mener om regeringens besparelser på det her nævn og siger, som jeg citerede.

Det undrer mig sådan set, at selv Dansk Folkepartis næstformand ikke engang nu kan få sine synspunkter igennem, og vi kan altså høre Dansk Folkepartis ordfører have en anden stilling til forslaget.

Det, jeg spørger om, er sådan set bare: Er det, hr. Peter Skaarup siger, rigtigt, nemlig at man mener, at justitsministeren har ført Dansk Folke-

parti bag lyset, og at man mener, at justitsministeren må ud at finde penge, som udjævner de besparelser, det her nævn rent faktisk var stillet i udsigt?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Altså som sagt er det meget vanskeligt for mig at svare på noget, som jeg ikke selv har sagt, men jeg har en tydelig fornemmelse, som jeg har – vil jeg sige – fået bestyrket ved at få hvisket lidt i øret, at der er tale om nogle tal, som er lagt sammen på en måde, som ikke er holdbar.

Derfor vil jeg altså tillade mig at sige til hr. Morten Bødskov, at jeg ikke finder hans kritik fældende, også fordi realiteten i selve det, sagen drejer sig om, nemlig erstatningsnævnet, jo altså viser, at sagsbehandlingstiden er på vej ned.

Jeg nævner hr. Karsten Nonbos glimrende forslag om, at når man afskediger nogle folk, så er der måske en prop i røret, der bliver fjernet, så der nu bestilles noget mere. Det vil sige, at behandlingstiden bringes ned, og det er jo det, der sker i erstatningsnævnet.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal gøre det kort. Da SF jo selv har fremsat beslutningsforslag eller stillet forslag om at nedsætte sagsbehandlingstiden til 3 måneder, og Socialdemokratiet tilsyneladende mener at kunne regne ud, at det godt kan lade sig gøre med 2 måneder, så skal det ikke være vores stemme, der forhindrer i at få det vedtaget.

Men jeg tvivler bare på, at man får det.

Martin Lidegaard (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Det fremgår jo af forslaget, at sagsbehandlingstiden i øjeblikket er 5-6 måneder i Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser. Det Radikale Venstre må sige, at den ventetid forekommer unødigt lang, og derfor synes vi, det er vanskeligt ikke at give sin støtte til forslaget, hvorfor vi hermed gør det.

Keld Albrechtsen (EL):

Da mit partis ordfører, fru Line Barfod, desværre er forhindret i at være til stede, skal jeg på hen-

des vegne gøre et par bemærkninger til dette forslag.

Regeringspartierne og Dansk Folkeparti har ofte talt om, at de vil hjælpe ofrene for vold, det siger de i hvert fald, hver gang de hæver straffene, men når det kommer til konkrete tiltag, har deres indsats først og fremmest i forbindelse med det almindelige angreb på råd og nævn bestået i at ramme et af de nævn, der tager sig af erstatningerne.

Så skal man også høre en række bortforklaringer fra f.eks. hr. Søren Krarup, hvis parti udmærket var klar over, at det, der skete, ikke var så godt.

Kl. 19.20

Nu forsøger han så at bortforklare hr. Skaarups udtalelser og det kursskifte, der er sket i Dansk Folkeparti på det punkt. Det synes jeg ikke rigtig er lykkedes.

Så kommer ministeren med en række forklaringer omkring behandlingstiden. Som hr. Martin Lidegaard også var inde på, er der jo noget, der tyder på, at den rent faktisk er højere, end den nogen sinde har været, men samtidig foregiver ministeren, at det går vældig godt. Så der er jo ikke sammenhæng i tingene. De forklaringer, vi får, hænger simpelt hen ikke sammen, og når man så tager budgettet og økonomien i betragtning, så er det klart, at det heller ikke kan hænge sammen. Derfor må vi i Enhedslisten desværre antage, at det formentlig ikke kommer til at gå, sådan som ministeren siger, med mindre Folketinget gør noget.

Derfor synes vi, det er en ganske udmærket ting, at Socialdemokratiet har fremsat det her forslag. Det er jo ikke noget, kan man sige, voldsomt vidtgående forslag. Det er jo i virkeligheden kun et spørgsmål om at rette op på noget, som regeringen har bragt i uføre.

Så hævder regeringen, at den gør noget ved tingene. Det er der ikke et sikkert grundlag for at antage, men vi vil selvfølgelig prøve at få opklaret under udvalgsarbejdet, om regeringen vil afsætte de midler, der er nødvendige for at løse denne her opgave. Men jeg er bange for, at ministeren sætter sig ned og skriver nogle måltal på et stykke papir.

Så kommer der nogle slet dulgte antydninger af, at hvis man bare fjerner pengene, så skal de ansatte nok oppe sig og gøre en femdobbelts indsats eller sådan noget. Jeg lagde mærke til, at det var sådan en logik, som Venstres ordfører nu ville til at indføre, at hvis man bare skar tilstrækkeligt meget ned, så ville kvaliteten af arbejdet bli-

ve tilsvarende meget bedre. Antydningen var jo naturligvis, at de mennesker, vi har ansat i den offentlige sektor, nok ligger på sofaen og ikke rigtig laver noget. Jo, det var jo hr. Nonbos slet dulgte beskyldning mod de offentligt ansatte, og så skulle kuren være, at man bare skulle fjerne nogle af dem, så ville resten nok se at komme op på mærkerne. Det var jo sådan set den trussel, der lå i det, og derfor var det jo en principielt meget betænkelig udtalelse, hr. Nonbo kom med. Så den borgerlige indsats på dette område som på utallige andre områder lader meget tilbage at ønske.

Jeg håber da selvfølgelig, at ministeren i et og alt kan tilbagevise det, jeg har sagt her. Det tvivler jeg nu meget stærkt på, og derfor vil Enhedslisten støtte Socialdemokratiets forslag.

Jann Sjursen (KRF):

Socialdemokraternes beslutningsforslag er jo meget enkelt og konkret, og derfor behøver jeg sådan set ikke de mange ord for at tilkendegive, hvilken holdning Kristeligt Folkeparti har til beslutningsforslaget.

Vi kan støtte det. Vi synes, det er fuldt ud rimeligt at bede regeringen om at tage initiativer, som sikrer, at sagsbehandlingstiden i Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser bliver nedbragt til under 2 måneder.

Det eneste, man måske kunne diskutere, er: Hvornår skal det være sket? Socialdemokraterne foreslår 1. januar 2004. Det eneste, der er at diskutere i denne her sammenhæng, er vel, om den tidsfrist er realistisk eller ej.

Med disse enkelte bemærkninger vil jeg tilsige Socialdemokraterne støtte til det fremsatte beslutningsforslag.

Morten Bødskov (S):

Jeg vil selvfølgelig gerne starte med at takke for debatten. Det er, som også hr. Jann Sjursen slutter af med at sige her, et ganske enkelt lille forslag, som jo faktisk heller ikke koster det voldsomme, men som rent faktisk har ret stor betydning for de ofre for forbrydelser, som står i kø ved det her erstatningsnævn.

Jeg tror, jeg kan berolige hr. Keld Albrechtsen med, at regeringen vel desværre næppe har tænkt sig at afsætte flere midler til det her formål.

Kl. 19.25

Jeg må også sige til hr. Søren Krarup, at jeg var af den overbevisning, dengang jeg gik ind i debatten her, at der her kunne være et eksempel

på, at der ville være sammenhæng mellem den retorik, Dansk Folkeparti bruger uden for vinduerne i denne sal, og den handling, som de så er klar til at udføre, når de sidder her i salen. Men desværre var der ikke sammenhæng mellem retorik og politik, og desværre lykkedes det ikke, selv om jeg kunne fremvise citater fra Dansk Folkepartis næstformand, hr. Peter Skaarup, at få Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Krarup, overbevist om, at det var det rigtige. Det er jeg ked af, og jeg beklager det meget, for det kunne faktisk have betydet rigtig meget for ganske mange mennesker, som står i kø for at få deres sag behandlet.

Det, der er galt med det her, er, at i de retspolitiske debatter synes vi, at diskussionen for ofte falder på, om straffen til forbryderen er høj nok, og vi synes, det er en forsimplet diskussion. Vi synes, der er behov for meget mere, og særlig ofrene har behov for meget mere. De har som sagt krav på en erstatning, men de har også krav på en anstændig behandling af systemet, og uanset hvad justitsministeren siger, så er virkeligheden den, at regeringens besparelser, både når man ser på erstatningen til ofrene og deres krav om en anstændig behandling, gør livet lidt sværere for ofrene.

Er man offer for en forbrydelse, skal man altså i dag vente 5-6 måneder på at få afgjort sit krav om en erstatning, vel at mærke efter at man har været igennem en opslidende retssag, og det er ganske simpelt ikke rimeligt.

Vi har i Socialdemokratiet gentagne gange advaret imod konsekvenserne af de besparelser, som ligger på finansloven fra regeringens side på det her erstatningsnævn. Det er en lille organisation, som faktisk har et meget vigtigt formål, nemlig at gøre livet lettere for bl.a. volds ofre, men som bare havde det uheld, da regeringen kørte grønthøsteren hen over råd og nævn, at erstatningsnævnet har ordet »nævn« i sit navn. Det er deri, problematikken ligger. Det er meget svært at se, hvad årsagen i grunden er til, at de besparelser skulle ligge på det her nævn, som har et så aldeles fremragende formål.

Indrømmet, det er ikke de store summer regeringen og Dansk Folkeparti er gået ind på finansloven og har sparet på det her nævn, men besparelserne har haft alvorlige konsekvenser. Særlig hvis man læser beretningerne fra nævnet selv, kan man se, at det vil betyde, at sagsbehandlingstiden rent faktisk vil stige og servicen over for ofrene vil blive dårligere.

Det har vi gentagne gange advaret imod fra Socialdemokratiets side, men tiderne er som bekendt skiftet; der er kommet en ny regering. Det var Socialdemokratiet, som hævdede erstatningerne til volds ofre. Nu er situationen den, at det her nævn er stillet en meget vanskelig fremtid i udsigt. Det, som deltagerne i debatten her i dag kan være sikre på, er, at vi fra Socialdemokratiets side vil fortsætte arbejdet for at sikre, at også volds ofre vil få både en anstændig erstatning og en anstændig behandling i systemet. Første skridt i den retning var altså det her beslutningsforslag, hvor målet var inden 1. januar 2004 at få nedbragt sagsbehandlingen til under 2 måneder.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der blev også stillet et par spørgsmål til mig undervejs i debatten, og det giver mig da i hvert fald anledning til endnu en gang at præcisere, at for så vidt angår regeringen, er der fuldstændig overensstemmelse mellem det, regeringen siger, og det, regeringen gør.

Det er sådan, at der ligger færre sager og venter på at blive behandlet, end der gjorde, da regeringen kom til. Hvis man skulle være lige så polemisk som andre i debatten, kunne man jo så fortsætte ordlegen og begynde at kaste sig over tanker som, at for nogle var der engang en mulighed for handling, nu er der kun retorikken tilbage. Det er selvfølgelig ærgerligt for de mennesker, det så gik ud over, da den gamle regering havde ansvaret.

Men det skal jeg afholde mig fra og blot sige til hr. Keld Albrechtsen, at de tal og den udvikling, som jeg har redegjort for her i dag, og som altså viser, at tingene går i den rigtige retning, oversender jeg gerne til Retsudvalget, men at jeg naturligvis kan stå fuldt ud inde for det, der er blevet sagt fra Folketingets talerstol i dag.

Selv om det er vanskeligt for hr. Keld Albrechtsen at forstå, så kan det en gang imellem at ændre arbejdsmetoder, effektivisere, forsøge at gøre tingene på en ny måde, lave ny, moderne personalepolitik og udvikle nye værktøjer rent faktisk medføre, at sagsbehandlingstiderne kan gå ned, men jeg er klar over, at for Enhedslisten er alt et spørgsmål om penge; det er bare ikke svaret på alting.

Kl. 19.30

Derfor vil jeg igen understrege, at den utrolig positive udvikling, man er inde i med den handlingsplan, der blev iværksat, meget gerne skulle medvirke til, og det er også svar til hr. Søren Krarup, at vi kommer i en situation, hvor ligge-

tiden kommer helt ned på 4 måneder allerede i år inden årets udgang. Det vil vi følge meget nøje. Vi deler fuldt ud – jeg vil sige – samtlige partiers ønske her i salen om, at vi meget gerne ser, at sagsbehandlingstiden skal ned. Men man skal bare ikke begå den fejl at tro, at alle samfundets problemer løses ved, at man tildeler en ny portion penge. Det kommer jo fuldstændig an på, hvordan opgaverne løses. Der er altså afløbsproblemer mange steder i vores samfund, hvis man tror, at penge er den eneste måde at løse problemerne på, indimellem drejer det sig også om at tænke i nye baner.

Så vil jeg sige til den diskussion, som fandt sted mellem hr. Søren Krarup og hr. Morten Bødskov på et tidspunkt, og som jeg tror havde udspring i en artikel, der på et tidspunkt var i Information, at hr. Søren Krarup har fuldstændig ret i sine antagelser.

Jeg har her en skriftlig besvarelse af et spørgsmål fra hr. Peter Skaarup, spørgsmål nr. S 1950, der netop gik på, hvordan nævnets budget kunne blive reduceret med en ottendedel. Budgettet, vil jeg sige, udgjorde i 2003 4,5 mio. kr., og naturligtvis er det ikke reduceret med en ottendedel. Men der var en smart journalist, der havde fundet ud af, at 0,2 mio. kr. ikke syner af ret meget, det virker ikke som ret meget, så hvorfor ikke bare lægge en hel masse år sammen, så får man jo et meget større tal, og så virker det meget mere voldsomt. Smart journalistik, også lidt for smart.

Derfor redegjorde vi over for hr. Peter Skaarup for, hvordan dels selvfølgelig prisudviklingen og bevillingerne havde udviklet sig, dels naturligtvis for, at vi arbejder i en finanslov, ganske som den tidligere regering, med budgetoverslagsår. Der kan man se, hvordan det ser ud i 2004, 2005, 2006, men det er jo alene overslag, der kan vise en given udvikling. Det er jo op til de partier, der ønsker at tage et økonomisk ansvar under finanslovforhandlingerne, at medvirke til at trække tingene i en anden retning, hvis man ikke er tilfreds med de tal, der fremgår af forslag til finanslov. Sådan er det.

Jeg synes bare, det var væsentligt at få præciseret ikke mindst til hr. Keld Albrechtsens indlæg, som bar lidt præg af, at der nærmest blev sået tvivl om, hvorvidt det, der blev sagt fra talerstolen, var korrekt, at vi medvirker til at få skabt endnu mere klarhed under behandlingen af dette beslutningsforslag i Retsudvalget over

den positive udvikling, som sagsbehandlingstiden er inde i.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det var justitsministeren, som igen fik mig herop. Jeg vil bare sige, at justitsministerens udtalelse om, at den handlingsplan meget gerne skulle medvirke til en lavere sagsbehandlingstid, jo netop understreger det, som har været en del af min pointe her i debatten i dag, nemlig at de forudsætninger, som regeringens politik over for det her nævn bygger på, er ganske usikre, og at det, som egentlig er tilfældet her, er, at et flertal i Folketinget kunne, hvis flertallet ville, med meget små beløb gøre noget ganske vigtigt for folk, som står i kø for at få behandlet deres sag ved erstatningsnævnet, f.eks. folk, der har været udsat for en voldsforbrydelse.

Lige til sidst om justitsministerens anklage mod den tidligere regering for, at den ikke har gjort noget: Sandheden er jo, at det var den tidligere regering, som rent faktisk hævdede erstatningerne til ofre, og at det måske kunne hænge sammen med, at der rent faktisk er større run på dette her nævn lige for tiden.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 197: Forslag til lov om udbygning af Sydmotorvejen mellem Ønslev og Sakskøbing.
Af trafikministeren (Flemming Hansen).
(Fremsat 26/3 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.